

Från andlighet till evighet

Universell skapelse över tidsgränserna

Tankar kring sökandets meningsfullhet

Från andlighet till evighet Rikare Liv – Civilisation, 2008
Paul Lindberg

FRÅN ANDLIGHET TILL EVIGHET

Universell skapelse över tidsgränserna

Alla religioner kännetecknas av viljan till fundamentala förklaringar över tillvaron: varifrån, varför och varthän. Religionerna lade grunden för vetenskapen i och med funderingarna över bland annat varat och livets mening. Det ledde till ontologiska förklaringar – från kosmogoni till kosmologi, och så vidare.

Den äldre vediska litteraturen, exempelvis, berättar om utvecklingens tre steg: de två första går genom den synliga världen, medan det tredje steget är för oss i dag osynliga och metamaterialiserade paradiser, allt enligt Veda. Detta kan ses i analogi med fysikens teser om mångvärldar. Även enligt kristen tro är den första emaneringen det ursprungliga paradiset som gick förlorat.

Paul Lindberg

KOPPLINGEN MELLAN ANDLIGHET OCH VETENSKAP

All tillvaro är innesluten i rumstiden, och har emanerat (utstrålat eller växelverkat) ur skapandekraftens medvetna vilja och är utvecklingsformer genom emanationer. Den som förlitar sig på Jesus ord och lärarna med hängivenhet, förlöses till helig gemenskap med Livsanden, enligt de andliga traditionerna.

Ovanstående förklaringar känner vi från religionerna, men med varierande förklaringsätt. Religionerna har förtunnats på sin kunskapande och djupaste innerlighet. Förtroendet för troendet har till stora delar splittrats och förändrats – helt i takt med förnuftsutvecklingen och med människans egna erfarenheter.

Sekulariseringen (förvärldsligandet), som varit på gott och ont, är en av orsakerna till den minskade troendekunskapen. Men framförallt har religionerna själva (den kristna kyrkan i tidigare skeden), varit den reella stötestenen mot kunskapsupptäckandet. Religionerna har ju oftast styrts av icketroende maktmäniskor, och där ligger orsaken. Det är inte andliga människor i allmänhet som trillat mot vetenskapen. På så sätt fördröjdes bland annat det processteologiska och naturvetenskapliga kunskapandet – och den naturliga kopplingen mellan vetenskap och andlighet.

PROCESSTEOLOGI OCH NATURVETENSKAP

Processteologins kunskapssyn har sin grundprincip länkat med *holism* och *panteism*, det vill säga att även om Livsanden finns i allt (panteism) så är Livsanden något mycket mera, men ändå inte reducerbar. Livsanden i sig innefattar även den föränderliga sinnevärlden hos var och en.

Den moderna processteologin har utvecklats och formats främst av **Charles Hartshorne** på grundval av tankar hos matematikern **A. N. Whitehead**, känd för sitt samarbete med **Bertrand Russell**. I dag ser vi klara analogier mellan religionernas förklaringsätt och de naturvetenskapliga upptäckterna. En hel del berömda naturvetare har anslutit sig till en närhet av den processteologiska synen.

Universum, *universus*, betyder allomfattande, allt i allt och holistisk. *Univer-to*, vänd åt ett håll, i betydelsen Livsandens ansikte vänt mot allt och alla. Alltså: Livsanden ser allt och är närvarande för alla.

Teorin om *Den Stora Expansionen*, eller Big Bang som det lite oriktigt kallas, handlar säkert inte om någon stor explosion framsprunget ur en slumpaktig begynnelsepunkt i en singularitet. Skillnaden i begreppen ligger istället mellan skalendig expansiv konstruktion och destruktiv explosion ur intet. Världsbilden i dag tyder snarare på en kodifierad expansion av tidsrummet, som bär materietvecklingen med sig i ett bundet och skalenligt universa – ett holistiskt växelverkande kontinuum.

Universums begynnelse förklaras numera, av många, med att utgångspunkten varit extremt ordnad och systematisk, helt mot vad som tidigare ansågs, att det varit en slumpartad explosion ur ett kaos av ingenting – en singularitet.

Skapelsen verkar istället vara fråga om en begynnelse ur mångfunktionella utgångspunkter, med växelverkande relationer sammanfallande med mörk ma-

teria, mörk energi eller vakuumenergi – ett mångvärldsfenomen av evighetens ändamålsenliga utveckling i Ordets betydelse (Johannes).

Vi kommer antagligen att kunna förstå universums stora expansion som ickeisolerade processer, eller som ett fenomen med kvantmekaniska övergångar mellan mångvärldar (Nobelpristagaren Paul Dirac). Detta kan ske helt utan början eller slut, och med oanade möjligheter.

Äsch, bara spekulativ inbillning, säger den skeptiske! Men detta är nu inte några vilda fantasier. Kvantmekanikens förklaringsprinciper förklarar visserligen inte Livsanden eller andlighet, däremot den materialiserade fysiken, som är något intelligent skapande, enligt processteologiskt medvetande. Vårt universum, däremot, lyder helt och hållet under naturlagarna, men som i sin tur samtidigt lyder under kvantmekanikens lagar, i ett enda holistiskt och oreducerbart sammanhang.

Här finns inte den oförklarande, fantasilösa och okända faktorn "slump" som förklaringsgrund. Det råder istället en fri, kreativ och viljerealistisk fantasifullhet, existerande och tagande ur en kunskaperfaren medvetenhet – med möjligheten till utvecklandet av visionära postulat, hypoteser, axiom och syllogismer. Precis så som den teoretiska naturvetenskapen skall vara och alltid varit.

DE FYRA TIDSÅLDRARNA

Begreppen om tidsåldrar är mycket gamla och beskrivs i samtliga religioner. Enligt religionernas andliga traditioner finns det tre eller fyra tidsåldrar. Den indiska uppfattningen beskriver de olika tidsåldrarna från *kritayuga*, *tretayuga*, *dvaparayuga* till *kaliyuga* varvid den moraliska nivån i världsordningen ständigt sjunker.

Grekerna beskrev de fyra tidsåldrarna från paradiset som betecknade *guldåldern*, som sedan gick utför via *silveråldern*, *kopparåldern* och till *järnåldern* i vår tid, varvid världsordningen försämrats vid periodövergångarna.

I den traditionella kristna föreställningsvärlden går historien linjärt framåt med fyra tidsåldrar: *paradiset*, *syndafallet*, *Jesu återkomst* och en *tusenårig rekonstruktion*.

Andliga uppfattningar förklarar de fyra världsåldrarna med att den första tidsåldern är Livsandens kodifieringsplan med grundläggande originalidéer. Den andra tidsåldern verkställs genom *matrisutläggning*, som bildar vår värld genom Den Stora Expansionen (Big Bang). Paradiset överges långt senare av mänskligheten, och den tredje tidsåldern avlöser därför mänsklighetens egen världsordning med Jesus tusenåriga rike. Under ledning av Jesus rekonstrueras paradiset som alltså blir den fjärde tidsåldern.

Enligt andliga uppfattningar menas att dessa tidsåldrar går i en enda ickelinjär samtidighet, men som samtidigt är vår verklighet beroende på de linjär-relativistiska möjligheterna. Språkbruket kan anses vara svävande och oexakt, beroende på att mycket av dessa tankar är gamla, men kan ändå vara ganska tidlösa.

Det finns ett gryende medvetande om det ohållbara med vår världsordning, i ett slags intellektuell eller kanske intuitiv gemenskap över gränserna, raserna,

åldrarna, könen och samhällsklasserna. Det är den nya gryende tidsåldern som gör sig påmind i miljörörelser, fredsrörelser, kvinnofrigörelse, hälsomedvetande, jämlikhetsivrare och trevande och sökande nyandlighet, jämsides med traditionell andlighet och förnyelse. Och det nya leds i så fall av "den nya människan", den människa som alltmer utvidgar sin medvetenhet, sin kärlek, tolerans och de fantastiska möjligheter hon har. Men vår värld befinner sig i ständigt svåra födslovårdor, det är en värld i ständigt svåra förändringar med skavande växtkraft. Vår förmåga att se detta räcker inte alltid till. Här måste den goda viljan vidgas för att kunna se världen med nya ögon.

Kunskaperna om tidsåldrarna möjliggjorde för människorna att redan i början av vår tidsålder (den andra tidsåldern) få perspektiv på tillvarons ändlighet, men även på visionära möjligheter därefter. Kunskaperna grundades redan tidigt på kvantmekaniska förklaringar. Man visste att tidspilen bara gällde för den materialiserade världen och att materien är en mångfunktionell skapelse utanför tiden (jämför $E=mc^2$).

Under senantiken blev *Aion* ett begrepp om livstid, tidsålder eller obestämd tid, som ofta översattes med evigheten. **Platon** och många med honom, skiljde på *chronos* "den materialiserade världstiden", eller klocktid, och *aion* "den tidlösa evigheten". Även inom Nya Testamentet och den tidiga kristenheten skiljer man på samma sätt mellan den nuvarande och den kommande tidsåldern, *eon*.

För den tredje och fjärde tidsåldern är utgångspunkten *tro*. Enligt den materialistiska uppfattningen anses, helt tvärsäkert, uppståndelse eller växelverkande övergångar till någon ny utvecklingsform eller dimension endast vara verklighetsflykt. Detta trots att våra liv helt sysselsätts med just tankeprocesser, som dessutom är helt avgörande för alla fysiska aktiviteter – jag tänker och därför finns jag till.

Med vår tids erfarenhet, visar det sig att andlig verklighetsflykt i stället tycks vara flykten till verkligheten. Livet som vi lever är kommet ur våra medvetandeprocesser, vare sig det är bra eller dåliga liv som vi lever. Det är i var och ens skapande tankar som utgör den fysikaliska verkligheten, och som gör oss till levande människor

Vetenskapen, kärleken, konsten eller kulturen är resultat av något som är mycket mera än enbart elektrokemiska processer i hjärnan. Människans egna skapelser i den tvådimensionella formen: som film, teve, bild- eller informationsöverföringar via digital cybernetik, kan vara blygsamma exempel på den yttersta verklighetens möjligheter.

Med tanke på den intelligenta skapelsen, jämfört med det ofullkomliga användandet av samma skapelse, finns det en kodad teleologi, som trots allt säger oss: detta är inte det enda, detta är slutet före början – slutet som är döden och början till livet. Erfarenheten mynnar ut i en enhetlig syntes av andliga möjligheter. Sanningar upptäcks och människan hittar sig själv i meningen med andligheten.

De fyra tidsåldrarna, enligt tolkningen av den andliga kosmologin, utgår alltså från den obestämda tidseran före vårt universums skapelse, och efter skapelsen.

Tidsåldrarna går i vartannat, i en enda samtidighet på den kvantmekaniska nivån, men på den materialiserade nivån finns den linjära erindelningen. Den första tidsåldern, före universums skapelse, lägger grunden för skapelsen, och "urmänniskan", det vill säga att prototypen skapas och utvecklas i en ändamålsenlig utveckling (teleologisk evolution). Den första tidsåldern planläggs och kodifieras för den blivande världen, på liknande sätt som en bilfabrik förbereder och designar allt det som senare skall bli en bil – helt utan slump.

PLEROMA – SOM ETT SENAPSFRÖ

För 13,6 miljarder år sedan emanerades idéplanen i *Den Stora Expansionen* (Big Bang). Partikelbildning (Planck, 10^{-43} sek) skapas av holistiska och mångfunktionella växelverkningar genom mörk materia, mörk energi och vakuumenergi. *Hadronmatriser* skapas, (genom förintelse av proton/antiprotonpar), och som enligt planen blir mediet för prototyputläggandet genom skapandet av leptoner (genom förintelse av elektron/positronpar). Med den mångfunktionella strålningen skapas en nukleosyntes med bildandet av helium och deuterium som leder till termisk strålning.

Den Stora Expansionen bärs av den i begynnelsen ledande *lambdakraften*, en naturkraft, (enligt Einsteins förslag), som i begynnelsens ögonblick, var en stabiliserande superkraft, en kontraherande eller balanserande "hävstång", en motkraft till gravitationen. Den balanseras i relation mellan vakuumenergi, mörk materia och mörk energi. Och kan beskrivas tillhöra den växelverkande evigheten. Den rena energin tycks bara existera i växelverkande kvantprocesser i relation med andra mångvärldar.

Lambdakraften har alltefter den elastiska expansionen försvagats och blivit den allra svagaste naturkraften. Lambdakraften, kan ha förväxlats med den så kallade *kosmiska konstanten*, men har ännu inte bevisats.

Den kosmiska konstanten, som hypotetiskt och i relation med gravitationen, reglerar stabiliteten för galaxernas gas- och energimoln, har heller ännu inte bevisats. Galaxerna expanderar inte längre, så som universum i det stora hela gör, vilket de gjorde från början.

Efter cirka 10^4 år börjar den mångvärldsfunktionella kvantprocessen att materialisera de förprogrammerade hadronmatriserna och universum blir materi-edominant. Tiden blir materiens sätt att hindra allting från att hända på en gång. De samverkande mångvärldsfunktionella principerna frikopplas och ett nytt universum, ett av många, har skapats. Vårt universum är nu i en helt genomskinlig strålgans.

Denna strålgans utgör nu kärnan för *Pleromas* kodifierings- och utvecklingsinnehåll – ett mångvärldsfenomen. Pleroma kan förklaras vara övernaturens precisionsprogram för vårt speciella universums ändamålsenliga utveckling – den teleologiska evolutionen. Allt var inprogrammerat för den kommande utvecklingen, helt utan slump. Som ett senapsfrö utvecklas till ett träd.

Ur Pleroma emanerades själva programinnehållet för det som från början var

prototypen till den goda världen. Ur andlig förklaringsgrund kan Pleroma beskrivas som den himmelska fullhetens paradiset. Men även prototypen för det goda samhället och det goda livet – paradiset. Ur Pleromas strålgång utgår inget ont eller felaktigt, utan skapelsen utvecklar från början fullkomliga och goda anordningar, men i en fortgående teleologisk evolution under vår nuvarande tidsålder. Världen är inte färdigskapad. Ondskan och ofullkomligheten som ändå finns i vår tidsålder har människan själv fallit offer för, i sin egen verksamma närvaro, men också med fria viljans realiteter.

Ofullkomligheten är ingenting naturligt för världen och skall alltså komma att förändras i och med den tredje tidsåldern under Livsandens ledning, enligt de andliga traditionerna. Det är vägen kring de sanningsenliga kunskaperna som leder till livet.

Den ändamålsenliga skapelsen bildar galaxer som organiseras i hopar och drar sig samman genom en stabiliserande kosmisk konstant, reglerad med hjälp av de samverkande ”verktygen” lambdakraften och gravitationen i utformningen av energi- och gasmoln. Stjärnor och kvasarer bildas med mångfunktionella egenskaper för den holistiskt växande och organiserade komplexiteten i vårt *speciella universum*.

Vårt solsystem med planeter bildas i enlighet med Pleromas förprogrammeringar och med de morfogenesiska koderna (kodningar genom supermembran), som i princip gäller för hela universum i övrigt. Och liv utvecklades direkt vid jordens begynnelse, och livet självt gav upphovet till syret. Men, detta är ju inga eviga processer, det vet ju alla. Det finns en början och det kommer ett slut? Universum föds genom död, som allt liv gör. Energier övergår i nya kodade sammanhang. Genom växelverkan av elementarpartiklar förändras allting i den teleologiska evolutionen.

ÅTERVUNNEN KUNSKAP

Men varför blanda in Pleroma i detta sammanhang? Blir det inte att dra in ytterligare onödigheter, så som Occam menade? Inte alls, mänskligheten berövades sin tillvunna naturvetenskap på grund av bland annat den maktfullkomliga paulinska kyrkan. Något som senare förvärrades av den augustinska kyrkan. Hela den dåvarande vetenskapen utplånades – nästan.

Ett antagande blir därför: eftersom den hellenistiska världsbilden trots allt tyckts stämma ganska bra, den som beskriver ett heliocentriskt solsystem, med planeter och banor runt solen, och är i stor överensstämmelse med vår tids vetenskap. Även jordens omkrets och diameter beskrevs med en exakthet som fascinerar oss än i dag. Inte bara kosmologi och astronomi, utan även partikelfysik och geofysik är i nära överensstämmelse med nuvarande beskrivningar.

Pleroma kan av ovanstående anledning vara något att ta på allvar. Kunskaperna, på den tiden, försvarades nitiskt av älskarna för de naturvetenskapliga sanningarna runt om bland berömda kunskapscentrum under lång tid. De försökte även hemlighålla den hotade kunskapen för omvärlden, av förklarliga skäl, med risk för förföljelser.

Platons Akademeia i Athen varade ända fram till år 529, då den fullständigt krossades på order av kejsar Justianus, efter krav från den romerska kyrkan. Akademeia hade då varit ett levande kunskapscentrum i omkring 1000 år, utan avbrott. Där förvaltades det vetenskapliga arvet från antiken, en kunskap som mycket väl stämmer överens med vår tids vetenskap. När Akademeia krossades, förföljdes även lärarna, och de som inte hann fly mördades.

Akademeias motsvarighet i Alexandria, Mouseion, inrättades under Ptolemaios I, kring åren 280-290 före vår tid. Det var en statlig inrättning med statligt anställda forskare, känt för sin forskarfrihet. Där fanns kändisar som Eratosthenes (geografi), Apollonios från Perga (matematik), Aristarchos från Samos (astrofysik), Ktesibios (ingenjörskonst) samt Erasistratos och Herofilos (medicin), och många, många fler. Kännetecknande för deras vetenskapliga arbete är att det är i stor överensstämmelse med vår tids vetenskapliga erfarenheter. Här värnades de olika teoretiska vetenskaperna. Den vetenskapliga forskningen på den tiden var mestadels teoretisk, med små möjligheter för laboratorieexperiment.

Mouseions anläggningar flyttades vid flera tillfällen på grund av oroligheter, men akademin höll ut ända tills den arabiska erövringen omkring år 640, vår tid, då hela biblioteket brändes och lärarna mördades eller flydde. Mouseion varade kontinuerligt i närmare 930 år. Och dessa kunskapande människor sökte och fann sanningar, men som inte kunde tålas av dem som hellre ville påtvinga den banala makten över forskarna.

Pergamon var också ett kulturcentrum. Med sitt berömda bibliotek var det helt i dignitet med biblioteket i Alexandria. Biblioteket fortlevde fram genom bysantinsk tid men plundrades och förstördes helt vid en arabisk plundring år 717.

Olika hemliga sällskap bildades för att söka bevara kunskaperna eller "hemligheterna". Dessa gnostiker bildade med tiden hemliga "esoteriska" kunskapande sällskap, på grund av förföljelser. Gnosis betyder helt enkelt insikt genom tillägnad andlig kunskap genom Livsanden. Det fanns visserligen gnostiska tendenser långt före denna beskrivning. Men även dessa sällskap kom oftast till som skydd på grund av kunskapsförföljelser. Mystikens uppkomst kring gnosticism har alltså sina förklaringar. De gnostiska kunskaperna skingrades, förtunnades och tappade med tiden en hel del av sin vetenskaplighet. Liknande har vi sett med vår tids politiska förföljelse av oliktankande runt om i världen, med en kvalitativ urartning som följd.

DE TELEOLOGISKA EMANATIONERNA

Ur Pleroma utgår universums hela utveckling – det vill säga alla emanationer genom de växelverkande kvantprocesserna. Alla andliga och medvetna rötter länkas till det som vi kallar Livsanden, vilken låter alla som vill växa till, som ljusvalser för Ljusriket. Var och en blir uppenbarad, genom sitt eget tankemedvetande. Platsen, som tankarna sänds till, den platsen är var och ens rot eller egentid, som för dem genom alla höjder eller tider mot Pleroma, för att uppgå i Livsanden. Människan måste själv sträva med den goda viljan för kunskap, visdom och and-

lighet – en längtan efter gemenskap med Livsandens.

”I visheten bor en ande som är förnuftig och helig, ensam i sitt slag, mångfaldig till formen, tunn, lättrörlig, klarsynt, ogrumlad, tydlig, okränkbar, vän till det goda, skarpsinnig, oemotståndlig, välgörande, människovänlig, fast, orubblig, bekymmersfri, allsmäktig och med uppsikt över allt; den genomströmmar alla andar som är förnuftiga, rena och av den tunnaste materia. Ingenting är så rörligt som vishetens rörelse. I sin renhet tränger hon in i allt, i alla dess delar. Hon är ett utflöde från Livsandens makt, hon strömmar kristallklart fram ur allhärskarens härlighet. Därför kan ingenting orent komma henne nära. Hon är ett återsken av det eviga ljuset, en klar spegling av Livsandens verksamhet och en bild av godheten. Hon är en, men förmår allt, hon förblir vad hon är men gör allting nytt. I släkte efter släkte finner hon rum i heliga själar och frambringar profeter och vänner till Livsandens, ty Livsandens älskar bara den som lever med visheten. Hon är härligare än solen och förmer än alla stjärnbilder. Hennes strålkraft visar sig överträffa ljusets, ty ljuset avlöses av natten, men visheten kan inget ont få makt över.” (ur Vishetens bok).

Den antika tidens vetenskap var naturligtvis ofullkomlig, den var provisorisk. Men även i vår tid får vi ibland revidera ”sanningarna”, när nya rön blir mera övertygande. Det vi kan lära av kunskapens historia är att makthavare eller hegemonsträvande åsiktsriktningar aldrig skall försöka ideologisera vetenskapen för egna syften. Detta har alltid misslyckats. Kunskapen och vetenskapen tillhör hela mänskligheten, och är aldrig statisk, den förändras och utvecklas ständigt. Men visst finns det kunskapskonstanter. De eviga sanningarna kan vi gott fortsätta att söka, det tillhör både trons, vetenskapens och vishetens meningsfulla värld.

På medeltiden och under renässansen återkom fragment av den hellenska vetenskapen. Nyplatoniska försök gjordes dock, men alltför mycket av kunskapen hade utrotats av ivriga och klåfingriga människor, och detta gjordes många gånger i kristenhetens namn, och senare i islams namn. Även om de långt senare tog till sig resterna och sökte rekonstruera de återstående fragmenten som kunde hittas.

En del av de kristna dignitärerna var rädda för att Livsandens heliga hemligheter skulle avslöjas i allt för stor omfattning. På den tiden var kyrkan rädd för att förlora förklaringsrätten.

Denna oro finns fortfarande bland en hel del befälhavare över religionerna. Så har bland annat påven Paul II uttryckt sig i samband med välsignelsen av den engelske fysikern Stephen Hawking. Påven önskade att forskningen skulle göra halt vid närmandet av Big Bangs begynnelse, eller vid tröskeln till Pleromas strålgång. Oron kan i och för sig vara begriplig, och med tanke på destruktiv forskning som exempelvis kloning av djur, är ju sådan oro över människors kunskapande dårskap på gott och ont inte så underligt. Men den vetenskapliga forskningen har ingen anledning att sätta gränser av det slag påven önskade. Tvärtom! Ärlig forskning för ärliga ändamål, är just det som tillhör meningsfullheten för människorna här i världen – självklart!